

יוםספ זיסדי ורזאל

1619

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוסף ורזאל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום יז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

"כלי גאולה" - "כלי שמחה"

ימי "בין המצרים" מאחורינו. תמו להם ימי האבלות הקשים ובאים להם ימי הנחמה, וימי הרגיעה, על חורבן בית מקדשנו, אך לא כאשר עיינו רואות את הצרות הבאות עלינו בשעה זו, ומי יתן והקב"ה יבטל מעלינו את כל הנזירות, וכשעינינו נשואות לכורא העולם בתקווה ובערנה לחוש את כיסופי הגאולה, להרגיש את הרגשת הנחמה, כאשר באוויר העולם מהדהדים דבריו של הנביא ישעיה: "נחמו נחמו עמי..." במרכז ה"פרשה" ולפני ההבטחה שמבטיחה התורה: "והענינך, אלו תפילין שבראש".

בגמרא מסופר על רבה ור' זירא שהיו שריים במצב רוח "מבורח" לאחר שקיימו את מצוות "הנחת תפילין". ומסביר רבנו חיים וויטאל בספרו "שערי קדושה": "שמה שהיה נראה כ'כרח מוכא', אינו אלא - 'שמחה'. שהיו שמחים ומאושרים על שזכו למצווה גדולה כזו, שהאמונה העיקרית תלויה בה ומתוך שמחה בה לכלל שמחה, וזהו שאמרו: 'אנא תפילין קא מנחא', היינו שהשמחה באה מטעם הוכיה במצווה זו".

הדבקות בקיום המצווה היומיומית של הנחת התפילין, יוצרת אפוא הרגשה מיוחדת של התעלות, הרגשה מיוחדת שכולה שמחה, שמחה של מצווה. שמחה עילאית של התרוממות הרוח, שרק מי שמקיים אותה, יכול לחוש ולהרגיש אותה.

וכך מלמד אותנו ה"אור החיים" הקדוש בהסברו על הפסוק שבספר "דברים": "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך ולביתך" - "בכל הטוב, אין טוב אלא תורה, שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה, היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשוב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב מאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם". וזהו בעצם קריאת ה"נחמה" אלינו, אל עם ישראל. "קריאת הנחמה" מכרות בקול רם, "קול אומר קרא..." ומזכירה לנו ש"כלי הגאולה" יבואו על ידי שימוש ב"כלי השמחה" ושמחה אמיתית שממלאה את כל חלל הלב והנפש, היא שמחת קיום מצוות התורה.

אין לנו בשעה זו אלא להרים את עיינו, להתבונן ולראות כי "ישועת ה' כהרף עין". ולשאת למרום עיינו ולראות "מי ברא אלה", כדי שנוכח לחזות במו עיינו בשבוע ה' את שיבת ציון.

שבת שלום

שבת יא' מנחם אב התשפ"ו
פרשה: ואתחנן
הפטרה: נחמו נחמו

הדלקת נרות - 19:24
צאת השבת - 20:17
ר"ת: 21:10

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:19

שקב	ואתחנן
4:25 <	עמוד השחר: 4:19
4:32 <	זמן טלית: 4:26
5:58 <	זריחה: 5:53
12:49 <	חצות: 12:49
13:24 <	מנחה גדולה: 13:25
19:40 <	שקיעה: 19:46

הנהגות מרן

בתפילת שמונה עשרה של לחש, משמיע את התפילה לאוזנו.
כששומע את השליח ציבור אומר בחזרה "מוריד הטל", יש להשיב "לברכה", כלומר שיהא הטל הזה לברכה, שהרי יש טל שאינו של ברכה, אולם דעתו דעת עליון שאין חיוב בזה.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי זינה בת רחל ולע"נ תמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"דם שותת ממקום התפילין" סוף

ספר לזכרון

הגביר, שהיה פיקח בעסקיו, הבין גם הפעם דבר מתוך דבר. "בוודאי משמש חכם יהודה כשליח להעביר את הכסף לזקנו, חכם משה עזרא מוצפי" הרהר, ומיהר לשוב למעונו של חכם שמעון אגסי.

"רבנו", אמר, "אם כספי מועבר לחכם משה עזרא מוצפי, הריני לגלות דעתי שאין רצוני בכך".

"וכי למה?" השתומם חכם שמעון אגסי, וזהלא הוא אחד המיוחדים שבחבורה, אחד מעמלי התורה ולומדיה, הידוע גם בגאונותו ובקדושתו. "אף על פי כן", נענה הגביר בתוך כדי דיבור, "ויש לי סיבה לכך, לפני תקופה התפללתי יחד עמו, וראיתי כי איננו מניח תפילין של רש"י ורבינו תם בבת אחת כמנהג המקובלים".

"זמה בכך?". נאנח חכם שמעון אגסי, "וכי בכך נמדדת גדלותו של תלמיד חכם?"

אולם הדברים לא נכנסו באוזניו של הגביר. "אני רוצה שכספי יימסר אך ורק לתלמיד חכם שמניח שני תפילין בבת אחת, כך רצוני" אמר, "אינני רוצה שכספי יועבר לחכם משה עזרא מוצפי".

אמר ויצא מן הבית.

באותו ליל שבת כאשר עלה נסים הגביר על יצועו, נגלה לעיניו חלום מפעים. ובחלומו הוא רואה את חכם משה עזרא מוצפי כשהוא מניח תפילין, כאשר לפתע ניגר דם מפצע טרי בראשו, בדיוק במקום הנחת התפילין.

כאשר הקיץ מן השינה, עמד החלום לנגד עיניו, חד וברור. הוא הבין כי יש דברים בגו, והחלטה גמלה בליבו, לעמוד על אמיתות החלום מקרוב. ביום ראשון בבוקר השכים קום והלך להתפלל בבית הכנסת שבו התפלל גם חכם משה עזרא מוצפי. הוא תפס את מקומו בסמוך לחכם, ובשעת הכושר רכן לעבר ראשו וחדד את מבטו.

לתדהמתו, ושמא לא, גילה כי בדיוק במקום הנחת התפילין של רבנו תם, מעל למקום הנחת תפילין של רש"י, יש בקרקפתו של חכם משה עזרא פצע מדמם, פצע שאינו מאפשר להניח שני זוגות תפילין בחדא מחתא...

ומיותר לציין, כי מני אז ואילך, נמשכה תמיכתו של הגביר בחכם משה עזרא מוצפי, כמימים ימימה. (הגה"צ רבי יצחק בצרי שליט"א)

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shor for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

לוח שנה

לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 18 ש"ח.
כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 12 ש"ח.
הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251 הכמות מוגבלת

מנויים: לקבלת העלון חנים במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

הדלקת הסקה מרכזית ותנורים לחימום הבית

וכן מותר להדליק בערב שבת סמוך לכניסת השבת את ההסקה המרכזית, או את ההסקה הביתית, שאופן פעולתה הוא שעל ידי שמדליק את האש מתחממים ממנה המים הנמצאים בדוד, ונכנסים לתוך צינורות ברזל סגורים המונחים בתוך חדרי הבית (רדיאטורים), ואף על פי שסמוך לכניסת השבת עדיין לא נתחממו המים שבתוך הצינורות.

חימום מי המקוה מערב שבת

ד. כל האמור לעיל לענין חימום הסקה מרכזית, אינו אלא כשאותם מים שבצינורות (רדיאטורים) עשויים לחמם את הבית, אבל צינורות של הסקה מרכזית המונחים בתוך מקוה טהרה, וכשמפעילים את ההסקה מתחממים המים שבצינורות, ומחממתם מתחממים מי המקוה, יש להחמיר שיפעילו את ההסקה זמן רב קודם השבת באופן שסמוך לכניסת השבת יהיו מי המקוה חמים.

ובדעבד אם לא חיממו את מי המקוה קודם השבת, למנהג האשכנזים יש להקל באופן שקודם השבת ינעלו במפתח או במנעול את פתח מקוה הפעלת ההסקה המרכזית, ואף למנהג הספרדים המיקל בזה יש לו על מה שיסמוך.

ומכל מקום דעת כמה פוסקים שאסור לטבול בשבת מדרבנן במקוה טהרה שמימיו פושרים, מחמת נזירת מרחצאות, ולהלכה נראה שמי שנוהג לטבול במקוה טהרה בכל יום, אין למחות בידו כשטובל בשבת במים פושרים, מפני שיש לו על מה שיסמוך, ולנשים הטובלות טבילה של מצוה יש להקל, וטוב שיקדימו טבילתן לזמן בין השמשות, ויבוארו עוד דינים בזה בסיד' להלן סימן שכו.

הבערת פחמים מערב שבת

ה. המבעיר פחמים בערב שבת, אפילו אם סמוך לכניסת השבת לא אחזה האש ברובם עד שהשלהבת עולה מאליה, כל שאחזה בהם האש בכל שהוא, יש להקל, מפני שדרך הפחמים שכאשר אחזות בהם האש בכל שהוא הרי הם בוערים והולכים, ואינו חושש שמא תדעך האש.

מדורות שדי להן בהבערה כל שהיא

ו. בכמה סוגי מדורות התירו חכמים להבעיר מערב שבת אפילו אם סמוך לכניסת השבת לא אחזה האש ברובם עד שהשלהבת עולה מאליה, אלא אחזה בהם האש בכל שהוא, כגון זפת וגופרית וקש וגבבא, מפני שדרך דברים אלו שכאשר אחזות בהם האש בכל שהוא הרי הם בוערים והולכים, ואינו חושש שמא תדעך האש, וכדין פחמים המבואר לעיל בסעיף הקודם.

ז. מדורות של קנים או של גרעיני תמרים, אם אינם אנודים ביחד אלא מפורדים, די בכך שסמוך לכניסת השבת אחזה בהם האש בכל שהוא, ואין צריך שתאחזו האש ברובם עד שהשלהבת עולה מאליה, אבל אם הם אנודים ביחד, צריך שסמוך לכניסת השבת תהא השלהבת עולה מהם מאליה, מפני שכשהם אנודים ביחד אין האש נאחזת בהם מיד, ויש לחוש שיבוא לחתות בנחלים כדי שלא תדעך האש.

"ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר"

מספרים בשם הבעל שם טוב זצ"ל שפעם אחת היה לו עת דוחק קודם הפסח ובאה אשה עקרה אחת והפצירה בו לברך אותה והביאה לו כסף בהרחבה, ונתרחבה דעתו הקדושה ונשבע לה שיהיה לה בן אף שעשה זאת להטריח את קונו שמע כרוז שאין לו חלק לעולם הבא ושמה הצדיק שמחה גדולה ואמר עתה בא לי עת ועונה לעבוד את בוראי באמת, בכל ליבי ואמר אני אודה את ה' יתברך אף בלא העולם הבא.

"ובכל מאודך"

בכל מידה ומידה שה' נותן תודה לו, היתרון של האדם על הבעל חיים שהאדם מסכן עצמו וטובל בדמים המזיקים לגופו כמו קור, וחום, וטלטול דרכים בשביל תועלות העתיד לא כן הב"ח שמתרחק ממה שנגד טבעו בלא צפיה על הטוב העתיד וזהו היתרון בכל מאודך.

"לא מרובכם מכל העמים"

וכי משה רבינו ע"ה היה סבור שישראל היו טועים בזה הדבר שיהיו מרובים מכל אומות שבעולם שהוצרך לומר לא מרובכם. ועוד שאמר חשק ה' בכם וכי בשביל שהם מרובים יאהב ה' אותם? אלא לא מרובכם חשק ה' לבער אותם אלא אתם המעט מכל אותם עממים ומאהבת ה' אתכם בשביל שבועתו לאבותיכם. ושמה תאמרו הואיל ונשבע לתת לנו את הארץ למה הוצרכנו לשמור מצוותיו? לכן אמר עד אלף דור שאם לא תקיימו המצוות יכול ה' להמתין מלקיים שבועתו עד אלף דור.

"אתה הוללות להראות את עובדך"

אמר (משה) לפניו: רבונו של עולם! עצמותיו של יוסף נכנסו לארץ, ואני איני נכנס לארץ? אמר לו הקב"ה: מי שהודה בארצו נקבר בארצו, ומי שלא הודה בארצו אינו נקבר בארצו יוסף הודה בארצו מניין? גבירתו (אצת פוטיפר) אומרת: "ראו הביא לנו איש עברי", ולא כפר, אלא אמר: "כי גונב גונבתי מארץ העבריים..." אתה לא הודית בארצך כיצד? בנות יתרו אומרות: "איש מצרי הצילנו ואתה שומע ושותק."

משה רבינו ע"ה בא להסיר מלב ישראל רפיון ידים לכל מי שבא לעשות תשובה שיאמר מה תועיל תשובתו הרי משה רבינו ע"ה רבן של כל הנביאים וחסידים שאין שום אדם יודע לעשות תיקון תשובה כמוהו ולא נתקבלה תשובתו איכ מה תועיל תשובתי שאיני יודע לעשות תיקון תשובה כמשה? וכל שכן מישגורה עליו שלא תקובל תשובתו אם כן כל אחד יאמר שמה נגזרה עליו שלא תקובל תשובתו וא"כ יתירשו ידיו ולא יעשה תשובה. ובאמת על התשובה עומד העולם ואמרו חז"ל במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד. לכן התחנן משה שתתקבל תשובתו. והשיבו הקב"ה כי אין שום דבר העומד בפני התשובה רק העיכוב היה מצד עם ישראל זה שאמר הכתוב "ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי" דהיינו מה שלא שמע אלי הוא למענכם בגללכם ולא למעני, והעכבה מחמתם של עם ישראל באה. לכן אתם בני ישראל חזקו ואמצו במידת התשובה ואל יפקפק לבכם שהרי לעולם ימינו פשוטה לקבל שבים.

וכתב מוהר"ן ואתחנן - תמיד בין בדבקות בין שלא בדבקות, בעת היא לאמר היינו בעת שאזכה להתפלל בדבקות או יעלה כל התפלות שהתפלל עד עתה.

"לא תטו את את ה' אלוהיכם"

הזהיר הכתוב שלא ינסה האדם להקב"ה לאמר אעבוד את ה' יתברך ואראה אם יצליחו ענייני בעבודתו לפי שאין ראוי לעבדו עבודה מסופקת, אלא שיגמור בליבו לעבדו עבודה שלמה מאהבה בין יצליח בין לא יצליח, שהרי פעמים ששיגו אל האדם צרות ומקרים והוא עובד ה' יתברך, ויש לו להאמין כי הכל במשפט ולפיכך אין ראוי לנסותו. אבל מצניז שהותר הניסיון במידת הצדקה ואמרו רז"ל חוץ מזו, שגא' "הביאו את כל המעשר אל בית האוצר ויהי טרף בבתי ובחנוני נא בזאת", וכן אמר שלמה "כבד ה' מהונך וימלאו אסמך שבע ויתירושך ויקבך ויפרצו".

חובת חל

רבה של ירושלים, רבי יוסף חיים זוננפלד, התנגד בחריפות לכל שינוי בדפוסי החינוך של הילדים, ושמר מכל משמר על מתכונת הלימודים המסורתית של תלמודי התורה.

פעם נפגש עם המושל הבריטי, וזה ביקש להבין את סיבת התנגדותו התקיפה כל כך.

השיב הרב זוננפלד: החינוך המסורתי הוא בבחינת "תורת אמן", כמו החלב שהתינוק יונק משדי אמו. כל שיטות החינוך האחרות אינן אלא תחליפים, שיטות מלאכותיות. והלא ידוע ששום חלב מלאכותי אינו יכול להיות תחליף אמיתי לחלב אם.

"חלב אם"